

Republika Hrvatska
Općinski sud u Pazinu
Stalna služba u Poreču-Parenzo
Turistička 2, 52440 Poreč-Parenzo

Poslovni broj: P-1858/2019-28

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Pazinu, Stalna služba u Poreču-Parenzo, po sucu toga suda Vlatki Markuš, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Natalije Vugrinec, OIB: 67144960059, iz Vrsara, Kapetanova stancija 22, zastupane po punomoćniku Igoru Vretenaru, odvjetniku u Labinu, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, zastupane po punomoćnicima Odvjetničkog društva Leko i partneri Zagreb, radi isplate, nakon javne glavne rasprave zaključene 07. svibnja 2026., u prisutnosti tužiteljice, njenog punomoćnika i zamjenika punomoćnika tužene Lea Peruška odvjetnika u Puli, 19. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 isplatiti tužiteljici Nataliji Vugrinec, Vrsar, Kapetanova stancija 22, OIB: 67144960059, novčani iznos u visini od 16.776,17 EUR-a uvećan za zakonske zatezne kamate koje se od dospijeća:

- na iznos od 45,58 EUR od 31. 8. 2007. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 44,75 EUR od 30. 9. 2007. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 44,68 EUR od 31. 10. 2007. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 45,28 EUR od 30. 11. 2007. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 44,92 EUR od 31. 12. 2007. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 45,68 EUR od 31. 1. 2008. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 80,71 EUR od 29. 2. 2008. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 82,07 EUR od 31. 3. 2008. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 79,74 EUR od 30. 4. 2008. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 79,19 EUR od 31. 5. 2008. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 79,90 EUR od 30. 6. 2008. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 78,38 EUR od 31. 7. 2008. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 78,41 EUR od 31. 8. 2008. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 79,25 EUR od 30. 9. 2008. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 86,54 EUR od 31. 10. 2008. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 81,55 EUR od 30. 11. 2008. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 86,78 EUR od 31. 12. 2008. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 90,00 EUR od 31. 1. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 90,31 EUR od 28. 2. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 89,11 EUR od 31. 3. 2009. godine do namirenja tužitelja,

- na iznos od 89,24 EUR od 30. 4. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 87,70 EUR od 31. 5. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 86,39 EUR od 30. 6. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 86,60 EUR od 31. 7. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 87,28 EUR od 31. 8. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 87,15 EUR od 30. 9. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 86,39 EUR od 31. 10. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 87,63 EUR od 30. 11. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 88,51 EUR od 31. 12. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 89,96 EUR od 31. 1. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 89,51 EUR od 28. 2. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 91,40 EUR od 31. 3. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 90,91 EUR od 30. 4. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 91,73 EUR od 31. 5. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 97,58 EUR od 30. 6. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 96,24 EUR od 31. 7. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 99,57 EUR od 31. 8. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 98,39 EUR od 30. 9. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 96,00 EUR od 31. 10. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 81,65 EUR od 30. 11. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 86,10 EUR od 31. 12. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 82,91 EUR od 31. 1. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 83,96 EUR od 28. 2. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 82,35 EUR od 31. 3. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 82,51 EUR od 30. 4. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 74,05 EUR od 31. 5. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 74,31 EUR od 30. 6. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 78,57 EUR od 31. 7. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 61,58 EUR od 31. 8. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 59,64 EUR od 30. 9. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 59,34 EUR od 31. 10. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 59,10 EUR od 30. 11. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 59,84 EUR od 31. 12. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 69,31 EUR od 31. 1. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 69,30 EUR od 29. 2. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 68,56 EUR od 31. 3. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 68,79 EUR od 30. 4. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 69,01 EUR od 31. 5. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 68,44 EUR od 30. 6. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 68,50 EUR od 31. 7. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 68,13 EUR od 31. 8. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 67,35 EUR od 30. 9. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 67,99 EUR od 31. 10. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 68,30 EUR od 30. 11. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 68,06 EUR od 31. 12. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 58,20 EUR od 31. 1. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 59,27 EUR od 28. 2. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 59,24 EUR od 31. 3. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 58,66 EUR od 30. 4. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 57,28 EUR od 31. 5. 2013. godine do namirenja tužitelja,

- na iznos od 57,15 EUR od 30. 6. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 65,37 EUR od 31. 7. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 65,86 EUR od 31. 8. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 66,66 EUR od 30. 9. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 66,08 EUR od 31. 10. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 66,24 EUR od 30. 11. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 66,44 EUR od 31. 12. 2013. godine do namirenja tužitelja
- na iznos od 0,33 EUR od 31. 5. 2006. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 16,09 EUR od 31. 10. 2008. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 17,33 EUR od 31. 12. 2008. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 20,27 EUR od 31. 1. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 21,58 EUR od 28. 2. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 17,48 EUR od 31. 3. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 18,13 EUR od 30. 4. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 12,79 EUR od 31. 5. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 8,23 EUR od 30. 6. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 9,25 EUR od 31. 7. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 11,88 EUR od 31. 8. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 11,59 EUR od 30. 9. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 9,08 EUR od 31. 10. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 13,78 EUR od 30. 11. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 17,21 EUR od 31. 12. 2009. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 22,73 EUR od 31. 1. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 21,30 EUR od 28. 2. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 28,43 EUR od 31. 3. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 26,88 EUR od 30. 4. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 30,13 EUR od 31. 5. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 51,72 EUR od 30. 6. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 47,12 EUR od 31. 7. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 59,58 EUR od 31. 8. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 55,59 EUR od 30. 9. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 47,12 EUR od 31. 10. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 64,50 EUR od 30. 11. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 85,24 EUR od 31. 12. 2010. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 70,97 EUR od 31. 1. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 76,17 EUR od 28. 2. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 69,21 EUR od 31. 3. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 70,28 EUR od 30. 4. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 99,11 EUR od 31. 5. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 101,01 EUR od 30. 6. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 125,24 EUR od 31. 7. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 114,79 EUR od 31. 8. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 101,72 EUR od 30. 9. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 100,11 EUR od 31. 10. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 98,96 EUR od 30. 11. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 104,74 EUR od 31. 12. 2011. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 110,07 EUR od 31. 1. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 110,55 EUR od 29. 2. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 106,54 EUR od 31. 3. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 108,56 EUR od 30. 4. 2012. godine do namirenja tužitelja,

- na iznos od 110,47 EUR od 31. 5. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 107,50 EUR od 30. 6. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 108,53 EUR od 31. 7. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 106,86 EUR od 31. 8. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 102,60 EUR od 30. 9. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 107,15 EUR od 31. 10. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 109,67 EUR od 30. 11. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 108,83 EUR od 31. 12. 2012. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 99,80 EUR od 31. 1. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 108,15 EUR od 28. 2. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 108,57 EUR od 31. 3. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 105,09 EUR od 30. 4. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 95,78 EUR od 31. 5. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 95,56 EUR od 30. 6. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 96,95 EUR od 31. 7. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 100,73 EUR od 31. 8. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 106,49 EUR od 30. 9. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 103,56 EUR od 31. 10. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 105,29 EUR od 30. 11. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 107,26 EUR od 31. 12. 2013. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 105,12 EUR od 31. 1. 2014. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 107,61 EUR od 28. 2. 2014. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 106,85 EUR od 31. 3. 2014. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 103,94 EUR od 30. 4. 2014. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 102,75 EUR od 31. 5. 2014. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 103,07 EUR od 30. 6. 2014. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 106,84 EUR od 31. 7. 2014. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 109,57 EUR od 31. 8. 2014. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 108,95 EUR od 30. 9. 2014. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 111,57 EUR od 31. 10. 2014. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 113,41 EUR od 30. 11. 2014. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 112,43 EUR od 31. 12. 2014. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 113,73 EUR od 31. 1. 2015. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 113,73 EUR od 28. 2. 2015. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 113,73 EUR od 31. 3. 2015. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 113,73 EUR od 30. 4. 2015. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 113,73 EUR od 31. 5. 2015. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 113,74 EUR od 30. 6. 2015. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 113,73 EUR od 31. 7. 2015. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 113,73 EUR od 31. 8. 2015. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 113,73 EUR od 30. 9. 2015. godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 4.288,14 EUR od 18. 12. 2015. godine do namirenja tužitelja,

uvećavaju i do 31. srpnja 2015. godine određuju po stopi propisanoj čl. 29. Zakona o obveznim odnosima (NN br. 35/05) odnosno eskontnoj stopi Hrvatske Narodne Banke uvećane za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi određenoj uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena te od 01. siječnja 2023. godine pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na

svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, OIB 02535697732 da tužiteljici Nataliji Vugrinec, Vrsar, Kapetnova stancija 22, OIB: 67144960059 naknadi troškove postupka u iznosu od 3.204,53 eura (tri tisuće dvjesto četiri eura i pedeset tri centa) roku od 15 dana od presuđenja i to uvećane za zakonsku zateznu kamatu koja teče od presuđenja do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je kao korisnik kredita s tuženom kao bankom sklopila ugovor o kreditu dana 15. ožujka 2006. broj 9011082386 kojim joj je odobren kredit u kunsjoj protuvrijednosti od 95.000,00 CHF uz kamatnu stopu od 4,55% godišnje za izgradnju i dovršenje stambenog objekta na rok otplate od 300 mjeseci (25 godina). Ističe da se pridržavala svih ugovornih odredbi i uredno plaćala predmetni kredit. Tvrdi da ugovor o kreditu sadrži nepošteno odredbe u smislu članka 81. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03 – u nastavku ZZP) i to u vezi odredaba koje se ondose na ugovorenu valutu kojoj je glavnica vezana uz švicarski franak te odredbe koje se odnose na ugovorenu promjenjivu kamatnu stopu. Navodi da ju tužena prilikom pregovora i sklapanja ugovora o kreditu nije obavijestila o svim potrebnim parametrima za donošenje odluke uzimanja kredita vezano za valutu CHF, kao ni o načinu promjene kamatne stope za vrijeme trajanja kredita, utemeljene na potpunoj obavijesti, što da je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Ističe da su odredbe ugovora koje govore o promjenjivoj kamatnoj stopi i valuti uz koju je vezana glavnica švicarski franak, odredbe koje su u ugovoru unaprijed bile formulirane, a ona prilikom ugovaranja nije imala nikakvu mogućnost utjecaja na sadržaj. Navodi da ZZP određuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjestnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te je ista sukladno članku 87. ništeta. Također da člankom 272. u vezi s člankom 270. Zakona o obveznim odnosima propisano da je ugovor odnosno pojedina odredba ništeta ako je činidba neodređena ili neodrediva, a činidba je neodrediva samo ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Nadalje što se tiče valutne klauzule kojom je glavnica vezana uz CHF ističe da ju je tužena prije i u vrijeme zaključivanja predmetnog ugovora propustila informirati o bitnim činjenicama i to općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za euro, da je rast tečaja CHF u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo potpuno izvjestan, o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, što je sve tužena kao visoko specijalizirana financijska ustanova znala, odnosno morala znati. Da su odredbe o valutnoj klauzuli ništete zauzeo je i stav Visoki trgovački sud u svojoj presudi poslovnog broja PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. Nadalje navodi da je presudom Visokog trgovačkog suda poslovni broj PŽ-7129/13 pravomoćno presuđeno da je tužena u razdoblju od 01. studenog 2004. do 31. prosinca 2008., a

koje povrede traju i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. Nadalje da je presudom Visokog trgovačkog suda poslovnog broja PŽ-6632/17 pravomoćno presuđeno da je u istom razdoblju tužena povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima korisnika kredita koristila ništetne i nepoštene ugovorne odredbe kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Radi navedenog predložila je da sud odluči o ništetnosti odredbi koje se odnose na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu kao o prethodnom pitanju. Nadalje navodi da je zaključila i Dodatak ugovoru o kreditu 17. prosinca 2015. kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita u kredit s valutnom klauzulom u eurima. Da je tim Dodatkom utvrđena preplata u iznosu od 3.198,26 eura koji će se koristiti za namirenje budućih anuiteta. Navodi da se predmetnim dodatkom nigdje ne regulira način rješavanja ugovornih odredbi kojima se u ugovorima o kreditima s valutnom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, kao što se ne spominje na koji način bi se trebalo riješiti eventualna ništetnost tih odredbi koji se tiču promjenjive kamatne stope, a koja ništetnost je nastupila zbog činjenice da su banke bez prethodnog pregovaranja same odnosno nepošteno mijenjale kamatnu stopu u ugovorima o kreditu s valutom u CHF. Navodi da predmetnim dodatkom nije riješeno ni pitanje preplaćenih kamata ni preplate na ima promjene tečaja, kao ni pitanje zateznih kamata na iznose stečene bez osnove, a na koje oštećeni potrošači imaju pravo. Tvrdi da provedenom konverzijom nikako nije obeštećena za preplaćene iznose do dana konverzije. Smatra da je do dana konverzije izvršila preplatu u ukupnom iznosu od 85.361,63 kuna, koji iznos nije uzet u obzir pri izračunu konverzije. Nadalje smatra da razlika između nedospjele glavnice iz kredita s valutnom klauzulom u eurima obračunate na dan 30. rujna 2015. i nedospjele glavnice obračunate prema početnom otplatnom planu iznosi 33.695,13 eura. Ta razlika nije joj priznata konverzijom pa je sveukupno oštećena za iznos od 119.056,76 kuna, koji iznos je tužena neosnovano stekla. Navodi da je odredbom članka 19.b Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15) propisan način provedbe konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredite s valutnom klauzulom u eurima izjednačavanjem položaja korisnika navedenih kredita. Međutim, s obzirom na taj cilj navodi da zakonodavac nije uzeo u obzir kako je i ugovorima o kreditima denominiranih u euro određivana istovjetna, nepoštena i time ništetna odredba kojom su banke jednostrano povećavale promjenjivu kamatnu stopu bez unaprijed točno određenih kriterija. Smatra kako je navedenom konverzijom do iznosa preplate pretežito došlo zbog promjene valute, a ne samo ništetne promjenjive kamatne stope. U slučaju da je zakonodavac imao namjeru utjecati na ništetnost promjenjive kamatne stope u CHF to je morao i zakonski odrediti odnosno proglasiti je valjanom, a on to nije učinio već je samo omogućio primjenu (isto tako ništetne) promjenjive kamatne stope istovjetne one u kreditima u eurima. Nadalje navodi da je revizijom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2868/18 odlučeno da dužnici koji su izvršili konverziju kredita imaju pravni interes utvrđivati ništetnost ugovornih odredbi. S obzirom da je zahtjev za povrat stečenog bez osnove posljedica ništetnosti ugovornih odredbi smatra kako je predmetom revizije otvorena mogućnost da se financijskim vještačenjem odredi visina

stečenog bez osnove te naloži isplata određenog iznosa. Navodi da se sukladno članku 148., 157. i 326. Zakona o obveznim odnosima konverzijom niti obnovom ne otklanjaju uzroci ništetnosti odnosno ništetan ugovor niti odredbe takvog ugovora ne konvalidiraju. Stoga smatra da ima pravo povrata novčanih sredstava koje je tužena stekla temeljem ništetnih ugovornih odredbi i to razliku od stvarno uplaćenog i početnog anuiteta kako do 30. rujna 2015. tako i nakon toga. Radi svega navedenog predložila je da sud donese presudu kojom bi naložio tuženoj da joj isplati novčani iznos od ukupno 119.056,76 kuna/15.801,55 eura, sa zateznim kamatama tekućim na svaki pojedini iznos pa do isplate.

2. Tužena u odgovoru na tužbu se u cijelosti protivi postavljenom tužbenom zahtjevu. Ističe da se na odluke iz parnice za zaštitu kolektivnih interesa mogu pozivati potrošači u posebnim parnicama za naknadu štete, dok se ovdje radi o stjecanju bez osnova. Navodi da je sklopljen Dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija, kojim je predmetni ugovor o kreditu prestao postojati te sada tužiteljica na temelju tog ugovora (jer ga više nema) ne može osnovano potraživati bilo što pa tako ni možebitno stečeno bez osnove. Što se tiče same preplate navodi da se ona priznaje potrošaču na ime plaćanja budućih obroka koji će dospijevati, a ne tretiraju se kao umanjenje glavnice. Da iz navedenog Dodatka nedvojbeno proizlazi kako je tužiteljici ukupni iznos preplate utvrđen s osnove preračunatog tečaja, pridruženog preplati s osnove iznosa preplaćenih kamata. Budući da se Zakonom o potrošačkom kreditiranju uređuju obveze vjerovnika i potrošača u svim ugovorima o kreditima vezanim uz valutnu klauzulu bez obzira na vrstu i namjenu u kojima dužnikova obveza iz kredita nije ispunjena ili prisilno ostvarena, a kao što je to slučaj s predmetnim kreditom, to je tužbeni zahtjev kojim se traži isplata "preplaćenih kamata po kreditu u CHF" neosnovana u cijelosti jer niti navedenim zakonom niti drugim pozitivnim propisima nije zabranjeno ugovaranje promjenjive kamatne stope. Ističe kako sukladno odredbama ZZP-a interes za podnošenje tužbe iz članka 131. postoji samo ako i dok postoji povreda koju je potrebno otkloniti, odnosno potrebno je utvrditi da u trenutku donošenja odluke suda postoji povreda kolektivnih interesa potrošača koju je potrebno otkloniti. Kako takve povrede u trenutku podizanja tužbe (više) nema, odluka suda ne može biti usmjerena u cilju utvrđivanja i otklanjanja povrede koje nema, te smatra da je predmetna tužba u potpunosti promašena. Ističe kako iz odredbe članka 138. ZZP-a te članka 502. Zakona o parničnom postupku (Službeni list SFRJ 4/77, 36/77, 36/80, 6/80, 69/82, 43/82, 58/84, 74/87, 57/89, 20/90, 27/90, 35/91, "Narodne novine" 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 – u nastavku ZPP) proizlazi da se fizičke i prave osobe mogu pozivati na pravno utvrđenje iz presude donesene u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u posebnim parnicama za naknadu štete. Budući se ovdje ne radi o takvoj parnici, tvrdi da su postavljeni tužbeni zahtjev i tužba u cijelosti neosnovani i neuredni. Što se tiče valutne klauzule navodi da je ista izričito dopuštena i predviđena Zakonom o obveznim odnosima i nije ničija špekulacija već se radi o politici monetarne vlasti te uvjetovanosti valutnom strukturom štednih depozita velike većine hrvatskih štediša. S obzirom na regulatorne propise Hrvatske narodne banke da se gotovo radi o uvjetovanosti kada je riječ o poslovanju banaka budući da su rezerve u stranoj valuti propisani obavezni način zaštite od rizika u realnim uvjetima gdje hrvatski štedište najveći dio štednje drže u stranoj valuti. Ističe kako je tužiteljica poslovno sposobna osoba koja prilikom razmatranja ponuđenog ugovora nije izdvojila niti jedno pitanje kao sporno ili tražila bilo kakva razjašnjenja svojih ugovornih obveza i/ili ugovorne pozicije, te da se radi toga može zaključiti da spornih odredbi nije niti bilo.

Zatim da se iz takvog ponašanja tužiteljice može zaključiti da su joj bile jasne ugovorne odredbe te prava i obveze. Nadalje ističe da tužiteljica pogrešno tumači presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske obzirom da ista očito zaključuje da je temeljem te presude ustanovljena fiksna kamatna stopa. Tvrdi da sud nije utvrdio da je odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi ništetna nego da je nepoštena odredba o pravu samo jedne ugovorne strane da svojom odlukom mijenja kamatnu stopu. Osim toga ističe da do stupanja na snagu izmjena i dopuna Zakona o potrošačkom kreditiranju iz 2013. nije imala zakonskih obveza glede izmjene ili usklađivanja odredaba o kamatnoj stopi na način da definira parametre promjenjivosti. Zaključno ističe da iz svih relevantnih zakona koji uređuju poslovanje banaka jasno proizlazi da je ugovaranja promjenjive kamatne stope dopušteno pa da je time očito kako sama promjenjiva kamata nije niti ne može biti ništetna, da su konkretne kamatne stope koje su bile u primjeni u konkretnom ugovoru određene na temelju ugovorne ovlasti čiji je smisao prilagodba kamatne stope uvjetima na tržištu, pa se ne može smatrati da kamatna stopa nije određiva, da ni jedna od primijenjenih kamatnih stopa ne prelazi zakonom najvišu dopuštenu stopu ugovorne kamate, da je ugovorna volja stranaka bilo ugovaranje upravo promjenjive a ne fiksne kamatne stope i ugovaranje kredita s valutnom klauzulom, da je valutna klauzula zakonom izričito dopuštena, da je sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu kreditni odnos između stranaka izmijenjen, pa tužiteljica nema osnovu za bilo kakav zahtjev za isplatu budući je početni kredit u CHF prestao postojati nakon što je konvertiran, te iz razloga što je tužiteljici predmetni ukupni iznos preplate utvrđen s osnove preračunatog tečaja, pridruženog preplati s osnove iznosa preplaćenih kamata uračunat prilikom konverzije. Na kraju je istaknula i prigovor zastare te je predložila da sud odbije tužbeni zahtjev tužiteljice.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u: ugovor o kreditu (15-20), dodatak ugovoru o kreditu (21-26), otplatnu tablicu (27-32), pregledu uplata po kreditu (33-36), plan otplate (37-49), knjigovodstvenu karticu (50-75), opće uvjete poslovanja tužene s građanima (91-95), informacije tužene o načinu promjene kamatnih stopa (96-99), proveo je financijsko knjigovodstveno vještačenje po ovlaštenom sudskom vještaku Tomislavu Prpiću, dipl. oec. (127-146), saslušao je svjedoka Slobodana Vugrinca (170) i tužiteljicu (170).

4. U vezi s ovako provedenim dokaznim postupkom sud je prema svojem uvjerenju, a na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka odlučio kao u izreci presude.

5. U ovom postupku nije sporno:

- da su stranke zaključile Ugovor o kreditu broj 9011082386 dana 15. ožujka 2006. (15-20) kojim je tužiteljici odobren kredit u iznosu od 95.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita, s promjenjivom kamatnom stopom koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 4,55% godišnje, na rok otplate od 300 mjeseci koji je odobren za izgradnju i dovršenje stambenog objekta, a koji je solemniziran po javnom bilježniku Đordanu Pahoviću iz Poreča dana 21. ožujka 2006. pod poslovnim brojem OU-262/06;

- da se je predmetnim ugovorom tužiteljica obvezala platiti banci kamatu koju banka može promijeniti, a sukladno odluci banke o kreditiranju građana;

- da je između stranaka zaključen Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9011082386 dana 17. prosinca 2015., kojim je učinjena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u

eurima na način i u rokovima propisanim Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15).

6. Ono što je sporno i što je u ovom postupku bilo potrebno utvrditi pitanje je:

- da li su ništetni dijelovi predmetnog ugovora o kreditu, a koji se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu;
- da li tužiteljica ima pravo na povrat stečenog bez osnove temeljem eventualno ništetnih odredbi ugovora s obzirom da je između stranaka zaključen Dodatak Ugovora o kreditu dana 17. prosinca 2015.;
- da li je nastupila zastara za predmetno novčano potraživanje.

7. Što se tiče ništetnosti odnosno nedopuštenosti ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli vođen je sudski postupak zaštiti kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu posl. br. P-1401/2012 u kojem je donesena presuda dana 04. srpnja 2013. u kojoj je utvrđeno da je tužena u razdoblju kada je sklopljen predmetni ugovor o kreditu povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, kao i povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tužena kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tužene o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljeno na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača pa je time tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) u razdoblju od 01. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. i to čl. 81., 82. i 90., a od 07. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to čl. 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Vrhovni sud Republike Hrvatske je dana 09. travnja 2015. donio presudu posl. br. RevT-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog i revizija tužene protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva. Pravomoćnom presudom u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača odlučeno je da su određene odredbe ugovora o kreditu ništetne u dijelu u kojem je određena promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula vezana uz CHF, a isti stav potvrđuje i Sud Europske unije u predmetu C-186/16 Ruxandra Paula Andiciuc i dr. protiv Banca Romaneasca SA.

8. Tuženik je u razdoblju u kojem je sklopljen predmetni ugovor o kreditu povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita i tužitelja na način da je sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom i drugim internim aktima tuženika, te je

povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita i tužitelja sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa. Sukladno čl. 502.c Zakona o parničnom postupku i čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba ugovora o promjenjivoj stopi redovne kamate i odredba o valutnoj klauzuli. Odredbe Zakona o zaštiti potrošača o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima implementirane su temeljem Direktive vijeća 93/13 EEZ od 05. travnja 1993., kao temeljnom aktu donesenom sa svrhom usklađivanja zakona i drugih propisa država koji se odnose na nepoštene odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe i pružatelja usluge i potrošača. U odnosu na pravne odnose i sporove koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju u kojem se razdoblju neposredno nije primjenjivalo pravo Europske unije, postojala je obveza suda da tumači nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine tj. i praksu suda Europske unije, a na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005. Tako sustav zaštite koji provodi Direktiva o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima počiva na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja ili pružatelja usluga što se tiče pregovaračke snage i razine informacije (presuda Europskog suda C194/14 Sanchez Morchillo i Abril Garcia od 17. srpnja 2014.) prvi put unutar testa nepoštenosti pretpostavlja postojanje ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo. Odredbom čl. 81. st. 4. Zakona o zaštiti potrošača određeno je da kada trgovac tvrdi da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, da je dužan to dokazati. Stoga sud zaključuje da se o spornim dijelovima ugovora (koji se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu) nije pojedinačno pregovaralo, stoga je utvrđeno da se radi o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru o kreditu u kojem tužiteljica kao korisnik kredita nije mogla utjecati na sadržaj navedenih odredbi, iz kojeg razloga su po mišljenju ovoga suda sporne ugovorne odredbe zaista prouzročile značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te su zbog toga dijelovi navedenih odredbi ništetni, u smislu odredbe čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03). Zato je sud kao prethodno pitanje ocijenio osnovanim ništetnost dijelova odredbi ugovora o kreditu koji se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu uvažavajući pritom činjenične okvire unutar kojih su sudovi u Republici Hrvatskoj zauzimali svoja pravna stajališta izražena u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske Revt-249/15 od 09. travnja 2015. i Ustavnog suda Republike Hrvatske U-III-2605/15 od 13. prosinca 2016. u pogledu promjenjive kamatne stope, odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2017. potvrđene odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-2221/18 od 13. rujna 2019., odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020. prema kojoj sporazum o konverziji sukladno Zakonu o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju (ZID ZPK) ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes radi utvrđenja ništetnosti osnovnog ugovora o kreditu pa tako i utvrđenja ništetnih pojedinih odredbi tog ugovora, kojom odlukom Vrhovni sud Republike

Hrvatske samo potvrđuje svoju odluku broj Rev-2868/18 od 12. veljače 2020. kao i obvezujuća stajališta u prethodno navedenim presudama suda Europske unije.

9. Navodi tuženika da su stranke u konkretnom slučaju provele konverziju kredita na koju je tužitelj pristao i da zato nema pravni interes za ovu tužbu nisu osnovani iz razloga jer je provedenim vještačenjem utvrđeno da unatoč provedenoj konverziji nije postignuta ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana. Kako zaštita potrošača u odnosu na stupanj zaštite omogućava potrošaču ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog stanja u ugovornom odnosu koji sadrži nepoštenu odredbu, tužitelj u slučaju provođenja konverzije ima pravo na utvrđenje same nepoštenosti početno ugovorenih odredbi pa tako i na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je u konkretnom postupku slučaj. Da je to doista tako proistječe iz presude suda Europske unije C-118/17 od 14. ožujka 2019. u predmetu Zsuzsanna Dunai protiv Erste Bank Hungary ZRT koja daje odgovor na pitanje o kreditima s ništetnim ugovornim odredbama, a primjenjujući Direktivu 93/13/EZ o ništetnim uvjetima u potrošačkim ugovorima u kojoj je utvrđeno da se čl. 6. st. 1. Direktive mora tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak na potrošača s posljedicom ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj se potrošač nalazio, da navedena odredba ne postoji. Činjenica da su određene ugovorne odredbe bile proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Isto tako je odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-18/18 od 26. svibnja 2020. izneseno stajalište da Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznos preostale neplaćene glavnice, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes, jer ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan niti kad uzrok ništetnosti naknadno nestane osim u izuzetnim slučajevima kada je zabrana manjeg značaja i kada je u cijelosti ispunjen ugovor. Nadalje u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. zauzeto je stajalište da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu, tužitelj ima pravni interes i ovlašten je tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogao ostvariti neka eventualna prava koja mu pripadaju, a uglavnom je riječ o kondemnatornim zahtjevima. Kako zaštita potrošača omogućava ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog ugovornog odnosa koji sadrži nepoštenu odredbu, to tužitelj u slučaju provođenja konverzije ima pravo na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je slučaj u konkretnoj pravnoj stvari. Radi navedenog prigovor tuženika u odnosu na provođenje konverzije i njezin utjecaj na mogućnost kondemnatorne zaštite tužitelja kao potrošača nije osnovan.

10. Po mišljenju ovoga suda potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz čl. 19.c st. 1. t. 6. Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju (ZID ZPK) nakon sklapanja tog sporazuma ima pravo na povrat više plaćenih iznosa po osnovi nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi u slučaju ako bi postojala razlika na štetu potrošača između ukupnog iznosa koji bi mu pripadao po osnovi ništetnosti navedenih odredbi do dana izvršene konverzije (jednako kao i onim potrošačima i korisnicima kredita u CHF ili kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF koji nisu mogli ili nisu izvršili konverziju) i uplaćenog iznosa koji je

potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s čl. 19.c ZID ZPK i to po pravilima o stjecanju bez osnove, a to sve za slučaj da to izriekom nije između stranaka riješeno navedenim sporazumom. Ovo i iz razloga što odredbama ZID ZPK nije reguliran način rješavanja posljedica ništetnih ugovornih odredbi kojima se u ugovorima o kreditima s valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, tim više što je ratio donošenja navedenog zakona sadržan u odredbi čl. 19.b, kojom je propisano da konverzija kredita denominiranom u CHF u kredit denominiran u eur i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eur, podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiran u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u euro, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eurima.

Sklapanjem dodatka ugovoru utemeljenom na odredbama čl. 19.c ZID ZPK mora imati za posljedicu stvaranje potpune zaštite potrošača kao korisnika kredita i prilikom njegova sklapanja mora biti u potpunosti uklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, koja je prethodno narušena ugovaranjem navedenih ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Odredba čl. 19.c st. 1.2. ZID ZPK kojom je propisano da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u koju je denominiran i izračunava se, između ostalog na način da se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primjeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u eur i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u eur na dan sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaju ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u eur i u kunama s valutnom klauzulom u eur na dan sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, pa bi posljedično tome je li sklapanjem navedenog aneksa otklonjena navedena neravnoteža trebalo voditi računa je li prilikom obračuna više preplaćeno banka uračunavala kamatnu stopu i tečaj valute za ugovore sklopljene u eurima koji su vrijedili na dan zaključenja osnovnog ugovora o kreditu ili uz promjene kamatne stope i tečaja eura kroz ugovoreno razdoblje do trenutka konverzije.

Nadalje, navedenim dodatkom uređuju se pitanja kamatnih stopa nakon sklapanja istih, ali ne i onih, nepoštenim postupanjem banaka, prethodno ugovorenih te iz sadržaja navedenog aneksa ne proizlazi da se prilikom njegovog sklapanja tužiteljica odrekla svih svojih prava, koja u ovom postupku zahtjeva, a niti je takvo odricanje propisano odredbama ZID ZPK, već je suprotno tome odredbom čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača propisano da se potrošač ne može odreći svojih prava niti mu se ista mogu ograničiti. Dakle, u konkretnom slučaju sklapanjem navedenog dodatka ugovorne strane su trajno i konačno uredile svoj pravni odnos i to za razdoblje nakon njegova sklapanja, ali ne i za razdoblje koje je tome prethodilo. Nije sporno da je u smislu odredbi ZID ZPK korisnik kredita bio u mogućnosti i odbiti sklapanje ponuđenog mu sporazuma o konverziji, ali je u okolnostima navedenog obvezno pravnog odnosa u kojem su bili potrošači, kao korisnici kredita sklopljenih uz navedene nepošteno odredbe i banaka kao njihovih davatelja, ova njihova zakonska dispozicija kao potrošača bila vrlo upitna i za takve potrošače u Republici Hrvatskoj samo prividna budući im je alternativa bila ostanak u ugovornom odnosu u kojem je tečaj CHF-a bio

potpuno nepredvidiv i sklapanjem tih sporazuma potrošači su doslovno spašavali svoju egzistenciju.

Ovakvo pravo potrošača kao korisnika kredita koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz čl. 19.c st. 1. t. 6. ZID ZPK, da nakon sklapanja tog sporazuma ima pravo na povrat više plaćenih iznosa po osnovi nepoštenih i nišetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi u slučaju ako bi postojala razlika na štetu potrošača između ukupnog iznosa koji bi mu pripadao po osnovi nišetnosti navedenih odredbi do dana izvršene konverzije i uplaćenog iznosa koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita i to po pravilima o stjecanju bez osnova sukladno je pravnom shvaćanju Županijskog suda u Puli izraženo u presudi posl. br. GŽ-942/2021-2 od 30. studenog 2021., pravnim shvaćanjem zauzetim na sjednici građanskog odjela Županijskog suda u Puli od 04. listopada 2021. u Puli, te Županijskog suda u Bjelovaru GŽ-506/2021-3 od 04. svibnja 2022.

Po mišljenju ovoga suda potrošač koji je sklopio Sporazum o konverziji kredita iz čl. 19.c st. 1. t. 6. ZID ZPK ima pravo na povrat više plaćenih iznosa po osnovi nepoštenih i nišetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi u slučaju ako bi postojala razlika na štetu potrošača između ukupnog iznosa koji bi mu pripadao po osnovi nišetnosti navedenih odredbi do dana izvršene konverzije i uplaćenog iznosa koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s čl. 19.c ZID ZPK i to po pravilima o stjecanju bez osnove, a sve za slučaj da to izrijeckom između stranaka nije riješeno navedenim sporazumom. Ovo i iz razloga što odredbama ZID ZPK/15 nije reguliran način rješavanja posljedica nišetnih ugovornih odredbi kojima se u ugovorima o kreditima s valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, tim više što je ratio donošenja navedenog Zakona sadržana u odredbi čl. 19.b ZID ZPK kojom je propisano da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u euro i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eur podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u euro, a položaj potrošača kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eurima.

Sklapanjem dodatka ugovoru utemeljenom na odredbama čl. 19.c ZID ZPK mora imati za posljedicu stvaranje potpune zaštite potrošača kao korisnika kredita i prilikom njegova sklapanja mora u potpunosti biti uklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, koja je prethodno narušena ugovaranjem navedenih nišetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Odredba čl. 19.c st. 1.2. ZID ZPK kojom je propisano da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se između ostalog na način da se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primjeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u euro i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u eurima na dan sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenje kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjena kredita, iste vrste i trajanja u eurima i kunama s valutnom klauzulom u eurima na dan sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, pa bi posljedično tome prilikom zaključka da li je sklapanjem navedenog dodatka otklonjena navedena neravnoteža trebalo voditi računa da li je

prilikom obračuna više preplaćenog banka uračunavala kamatnu stopu i tečaj valute za ugovore sklopljene u eurima koji su vrijedili na dan zaključenja osnovnog ugovora o kreditu ili uz promjene kamatne stope i tečaja kroz ugovoreno razdoblje do trenutka konverzije.

Nadalje, navedenim dodatkom ugovora o kreditu uređuju se pitanja kamatnih stopa nakon sklapanja istih, ali ne i onih nepoštenim postupanjem banaka prethodno ugovorenih te iz sadržaja navedenog dodatka ne proizlazi da su se prilikom njegovog sklapanja tužitelj odrekao svojih prava, koja u ovom postupku zahtjeva, a niti je takvo odricanje propisano odredbama ZID ZPK, već je suprotno tome odredbom čl. 41. Zakona o zaštiti potrošača propisano da se potrošač ne može odreći svojih prava niti mu se ista mogu ograničiti. Dakle, u konkretnom slučaju, sklapanjem navedenog dodatka tužitelj i tužena su u skladu s odredbama ZID ZPK trajno i konačno uredili svoj pravni odnos, ali za razdoblje nakon njegova sklapanja, ali ne i razdoblje koje je tome prethodilo. Nije sporno da je u smislu odredbi ZID ZPK korisnik kredita bio u mogućnosti i odbiti sklapanje ponuđenom mu sporazuma o konverziji, ali je u okolnostima navedenog obvezno pravnog odnosa u kojem su bili potrošači kao korisnici kredita sklopljenih uz navedene nepoštene ugovorne odredbe i banka kao njegov davatelj, ta njihova zakonska dispozicija kao potrošača bila vrlo upitna i za takve potrošače u Republici Hrvatskoj samo prividna budući im je alternativa bila ostanak u ugovornom odnosu u kojem je tečaj CHF-a bio potpuno nepredvidiv i sklapanjem tih sporazuma utemeljenih na odredbama ZID ZPK potrošači su doslovno spašavali svoju egzistenciju.

Odluka Europskog suda u predmetu broj C-19/2020 iz koje proizlazi da sustav predviđen Direktivom 93/13 ne može spriječiti stranke ugovora da otklone nepoštenost odredbe koju on sadržava na način da je ugovorno izmjene, pod uvjetom da s jedne strane, potrošačevo odricanje od pozivanja nepoštenost proizlazi iz njegova slobodnog i informiranog pristanka i, s druge strane, nova odredba o izmjeni sama nije nepoštena, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri da li je u potpunosti zadovoljeno ciljevima Direktive 93/13 kada se ponovno uspostavi pravna i činjenična situacija u kojoj bi se potrošač nalazio da nema nepoštene odredbe i ako su stranke sklapanjem aneksa uklonile nedostatak koji bi utjecao na ugovor, pod uvjetom da je prilikom tog sklapanja taj potrošač bio svjestan neobvezujuće naravi te odredbe i posljedica koje iz nje proizlaze.

Stajalište suda EU u tumačenju i primjeni Direktive 93/13/EEZ jasno naglašavaju važnost informiranog, upućenog obavješćavanja potrošača prije sklapanja ugovora o ugovornim uvjetima i njihovim posljedicama. To obavješćavanje od bitne je važnosti za potrošača jer će samo na temelju prethodne potpune i razumljive obavijesti potrošač biti u situaciji razumno shvatiti i predvidjeti posljedice i ekonomske učinke koje za njega može imati sklapanje ugovora s takvim ugovornim odredbama.

Praksa suda EU iz predmeta C-26/13 od 30. travnja 2014. odraz je ustaljenog stajališta da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na banku, kako u pogledu pregovaračke snage tako i u pogledu razine obaviještenosti odnosno položaju koji vodi do pristanka na uvjete koje je poslovni subjekt prethodno sastavio, bez mogućnosti utjecaja na njihov sadržaj.

11. Nije sporno da tužiteljica ima status potrošača s obzirom da to tuženik ne osporava.

12. Svjedok Slobodan Vugrinec, inače suprug tužiteljice, u svom je iskazu (170) izjavio da je upoznat sam s postupkom dizanja predmetnog kredita s obzirom da je

korisnik njegova supruga, a on je bio založni dužnik. Pojasnio je da su u to vrijeme počeli graditi kuću i bio im je potreban novac za dovršetak te kuće. Njegova supruga je bila već ranije komitent tuženika, te su otišli u tu banku gdje su im ponudili predmetni kredit jer da je on najpovoljniji, da je švicarski franak sigurna valuta. Banka je pripremila ugovor o kreditu na čiji sadržaj nisu mogli utjecati, to im nije bila opcija. Isto tako da im nije bilo pojašnjeno ništa vezano uz bilo kakav rizik, već naprotiv da se je isticalo da je CHF stabilna valuta. Nakon toga otišli su kod javnog bilježnika koji je samo pročitao taj ugovor o kreditu i ništa više. Izjavio je da je kredit utrošen za dovršetak kuće u kojoj supruga i on i danas žive. Početna rata kredita da je bila negdje oko 2.400,00 kuna koja je vrlo brzo porasla na 3.800,00 kuna. Nakon toga, kasnije banka im je dostavila aneks ugovora kojim je učinjena konverzija i koji aneks su prihvatili jer su to doživjeli kao slamku spasa. Potpisivanjem tog aneksa nisu se odrekli budućih potraživanja prema toj banci.

13. Tužiteljica je u svom iskazu (170) potvrdila iskaz svoga supruga Slobodana Vugrinca. Dalje je izjavila da joj je bilo razumljivo značenje promjenjive kamatne stope – da se ona može mijenjati sukladno odluci banke, a što se tiče valutne klauzule da se rata može mijenjati ovisno o tečaju. Da ih nitko nije upozorio na valutni rizik već naprotiv da su ih uvjeravali da je CHF stabilna valuta. Isto tako da im nitko nije objasnio parametre u vezi mijenjanja kamatne stope. Izjavila je da prilikom potpisivanja predmetnog ugovora nije rekla da joj nešto nije jasno i nije tražila pojašnjenja. Dobili su pripremljeni ugovor za kojeg su vjerovali da je on u tom trenutku najbolji mogući. U vrijeme sklapanja predmetnog ugovora nije imala obrt niti neku drugu samostalnu djelatnost. Istaknula je da je ona otplaćivala predmetni ugovor o kreditu.

14. Sud je u potpunosti prihvatio iskaz navedenog svjedoka i tužiteljice kao jasne i logične koji nisu u suprotnosti s drugim provedenim dokazima.

15. U ovom postupku provedeno je financijsko vještačenje po ovlaštenom vještaku Tomislavu Prpiću dipl. oec. koji je u svom nalazu i mišljenju (127-146) utvrdio da je tuženik u procesu konverzije umanjio preostalu glavnicu za 133.112,73 kune (sa 494.632,11 kuna na 361.519,39 kuna). Pod pretpostavkom da je valutna klauzula ništava bilo je potrebno glavnicu umanjiti za dodatnih 32.308,99 kuna/4.288,14 eura. Zatim pod pretpostavkom da se tijekom cijelog razdoblja otplate kredita kamatna stopa nije mijenjala odnosno da je korištena u visini kamatne stope koja je bila poznata na dan sklapanja ugovora, tužiteljica je na ime kamata, do konverzije više uplatila 5.755,11 eura. Pod pretpostavkom da je tijekom cijelog razdoblja otplate kredita tečaj CHF bio jednak tečaju na dan isplate kredita, tužiteljica je na ime tečajnih razlika do konverzije više uplatila 6.723,92 eura. Na kraju je naznačio da je tuženik proveo konverziju sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju.

Tužiteljica je u cijelosti prihvatila nalaz i mišljenje vještaka, te je u skladu s njim uskladila i svoj tužbeni zahtjev na način kako je to navedeno u izreci.

Tuženik nije imao primjedbi na matematički izračun, već samo prigovore pravne prirode.

Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka jer je razumljiv, potpun i u skladu s pravilima struke na koji nalaz i mišljenje tužena u pogledu izračuna nije imala primjedbi.

16. Sukladno odredbi čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23 – u nastavku ZOO), u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivno vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Sukladno odredbi čl. 323. st. 2. ZOO-a ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

17. U konkretnom slučaju tuženik je na temelju ništetnih ugovornih odredbi ostvario korist u vidu plaćanja veće naknade za kredit odnosno veće kamate nego što bi ostvarila da je ostala na snazi kamatna stopa koja je bila na snazi u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, kao i plaćanja višeg tečaja nego što bi ostvarila da je ostao na snazi tečaj koji je bio u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu. Obzirom da su ništetne odredbe predmetnog ugovora o kreditu u dijelu kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika, te valutna klauzula vezana uz CHF, tuženik je u smislu čl. 1111. st. 1. ZOO-a dužan vratiti tužiteljici iznose koje je primio na temelju takvih ništetnih ugovornih odredbi. Sukladno čl. 1115. ZOO-a kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi, isplatiti kamate i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. S obzirom na to tuženik treba vratiti tužiteljici iznose kako je to utvrdio vještak u svom nalazu i mišljenju zajedno sa zateznom kamatom od dana uplate svakog pojedinog iznosa pa do konačne isplate. Visina stope zatezne kamate određena je Zakonom o kamatama, Uredbom o visini stope zatezne kamate i čl. 29. ZOO-a.

18. Tuženik je istaknuo prigovor zastare.

Podnošenjem kolektivne tužbe Hrvatskog zavoda udruga za zaštitu potrošača došlo je do prekida zastare na temelju odredbe čl. 241. ZOO-a zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka, od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu tužbe, dakle od 13. lipnja 2014., u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu, odnosno od 14. lipnja 2018. u odnosu na valutnu klauzulu. Tužba je u ovoj pravnoj stvari podnesena dana 12. lipnja 2019. iz kojeg razloga nije osnovan prigovor zastare. Isto vrijedi i za zatezne kamate koje su akcesorno potraživanje, odnosno sukladno odredbi čl. 223. ZOO-a tek kad zastari glavna tražbina, zastarjele su i sporedne tražbine, kao što su kamate. Radi navedenog prigovor zastare nije osnovan.

19. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. i 5. ZPP-a) s obzirom na vrijednost predmeta spora od 16.776,17 eura i s obzirom da tužiteljicu zastupa punomoćnik koji je odvjetnik, sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika.

Priznati trošak odnosi se na trošak sastava tužbe, sastava podneska od 16. siječnja 2025., trošak zastupanja na ročištima dana 04. listopada 2023., 07. svibnja 2026., u iznosima od po 500,00 eura, trošak PDV-a od po 25% na te iznose tj. od po 125,00 eura, trošak vještačenja u iznosu od 500,00 eura, te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 204,53 eura, ukupno 3.204,53 eura.

Sude tužitelju nije priznao trošak sastava podnesaka od 20. svibnja 2020., 27. svibnja 2020., 04. studenog 2020. obzirom da je njihove navode mogao usmeno iznijeti na ročištima koja su mu priznata u trošak. Nije mu priznat ni trošak pribave isprava iz predmetnog ugovora o kreditu jer je njihova pribava besplatna.

20. Radi svega navedenog sud je presudio kao u izreci.

U Poreču-Parenzo 19. lipnja 2026.

S u d a c:
Vlatka Markuš

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, a rok za žalbu je 15 dana i počinje teći danom dostave presude. Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, kao i stranci koja nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a bila je uredno pozvana, smatrat će se da je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, rok za žalbu teče od dana dostave prema odredbama Zakona o dostavi pismena.

Presuda istaknuta na internetskoj stranici e-oglasne ploče sudova 19. lipnja 2026.

Broj zapisa: **9-30889-ad25f**

Kontrolni broj: **07357-1f722-d46cf**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.